

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. П'ЯТЬ ЦЕНТИВ ЗА ГРАНИЦЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ.

Тел. „Свобода”: В'єрген 4-0237. — Тел. У. Н. Союз: В'єрген 4-1016. 4-0807.

THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

ПРЕЗИДЕНТ РУЗВЕЛТ ДОРІКАЄ СЕНАТОВІ

ГАЙД ПАРК. — На пресовій конференції президент Рузвельт заявив, що відложення зміни неутралістського закону з боку сенату у великій мірі скріпило можливість війни в Європі. Бо агресивні краї взяли це як доказ, що Америка в ніякому разі не буде втручатись до війни. На запит журналістів, чи президент думає, що в цій справі робити, президент відповів, що ні, що буде ждати аж до січня наступного року, коли сенат знов зідеться і візьме цю справу під розвагу. Але президент натякнув, що і в разі кризи в Європі він готов відразу скликати надзвичайну сесію конгресу.

Президент далі говорив, що тим рішенням сенат спинив розгін у бізнесі, який саме зближався до гарячого оживлення. Непевність у міжнародній політиці, а головне непевність, що сенат ухвалить наступної сесії, буде тим чинником, що зле відібється на оживленні в бізнесі.

ЗАКОНОПРОЄКТ ГЕЧА ПЕРЕЙШОВ І В СЕНАТІ.

ВАШІНГТОН. — Законопроект конгресмена Геца, що недавно перейшов у палату представників, і на основі якого забороняється федеральним директором „Доблю Пі Ей” та заповомових бюр брати активну участь у політиці, перейшов також і в сенаті, і то без змін та без довгої дискусії. Прихильники урядової політики, яка була проти цього проекту, в обличчі переважаючої opinio були безраді.

А. Ф. П. ПЛАНУЄ ДАЛЬШІ СТРАЙКИ.

ВАШІНГТОН. — Американська Федерация Праці планує викликати незабаром на страйк усіх організованих фахових робітників, що працюють на якихнебудь державних проектах. Цей крок буде означати продовженням того страйку, який повстав недавно в „Доблю Пі Ей”. Представники А.Ф.П. говорили, що багато робітників на „Доблю Пі Ей” дали страйкувати і внаслідок страйку змарнувалось чимало матеріалу. А головний ньюйорський директор Сомервел заявив, що не лише майже всі вернулись до праці, але мораль серед робітників тепер сильніша і вони більше виробляють.

СЕНАТ ОБТЯВ СУМУ З „ПОЗИЧКОВОГО ПРОЄКТУ”.

ВАШІНГТОН. — Це раз злучилися разом умірковані демократи і консерватисти та обсягли з позичкового проекту Рузвельта, що передбачає близько три біліони доларів позичок на різні підприємства, поверх 300 мільйонів доларів. Також до решти грошей вони вставили застереження, що їх не вільно вживати на такі підприємства, які конкурують з приватним капіталом.

ПОСУХА В СХІДНІХ СТЕПТАХ.

НЮ ЙОРК. — У східних стептах панує велика посуха, внаслідок якої врожай збіжжя дуже потерпів. Коли скоро не наступить дощ, то збіжжя потерпить ще більше, а навіть у деяких місцях цілком пропаде.

КОГО ЛЮБЛЯТЬ АМЕРИКАНЦІ, ФРАНЦУЗИ І АНГЛІЙЦІ?

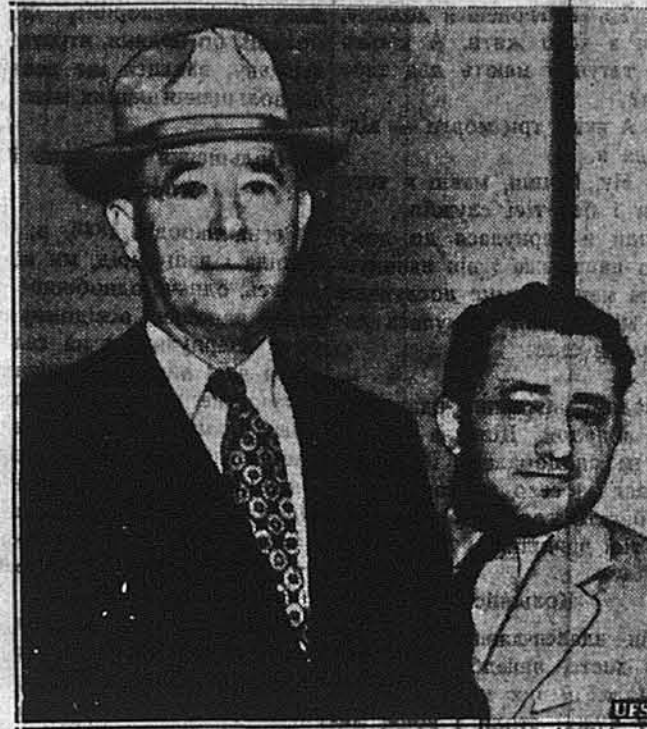
НЮ ЙОРК. — Американське бюро публічної opinio, під проводом Гелюпа, що має свої філії також в Європі, опублікувало, що в Америці люди найбільше симпатій мають для Англії, бо аж 43%, для Франції 11%, а для Росії тільки один на сто висказував симпатію. У Франції мають найбільше симпатії для Америки, бо 26%, для Англії 23%, а для Росії 7%. В Англії мають найбільше симпатій для Америки, бо 22%, для Франції 22, а для Росії 12%. Зате в Америці і Франції як найбільш зневажених проводників назвали Гітлера, Мусолінію і Сталіна.

ПОСТРЕЛИВ ЗА РОБЛЕННЯ ГАЛАСУ.

НЮ ЙОРК. — На вулиці Болтік у Брукліні відбулася трагедія, яка є свідомством про нервовість тутешніх мешканців. Група юнаків стояла вночі на вулиці і робила забагато галасу. З хати вискочив старший чоловік і, вимахуючи палицею, закликав юнаків, щоб розійшлись додому та дали людям спати. Один із них, 29-літній Деларасо, потягнув за палицю і вирвав її чоловікові. Тоді цей добув револьвер і вистрілював тяжко ранив Деларасо.

СУДДЯ МАРТИН ПИД ДОХОДЖЕННЯМИ.

НЮ ЙОРК. — Спеціальний прокуратор Еймид зібрав документи, які обвинувачують повітового суддю Джорджа Мартіна в корупції. Ті документи він переслав губернаторові Ліменові. Губернатор звернувся з тим до стейтсового сенату і поручив усунути згаданого суддю з його становища. Сам губернатор того права не має.

ДО ФЕДЕРАЛЬНОЇ ВІЗНИЦІ.

Д-ра Джеймса Мюрра Смита, бувшого президента університету Стейту Луїзіана (наліво), федеральний депутат маршал Боргдес забирає із візничого Батон Руж до федеральної в'язниці. Д-ра Смита обвинувачено в 24 точках за спроневерення, фальшу й обманства офіційних реєстрів.

СОВЕТИ ПРО СЕБЕ.

Чи хто повірить, чи ні, але, як каже совєтський комісар корабельної розбудови, то Совєти мають тепер найкращу і найбільшу в світі, флоту з підводних кораблів, навіть кращу від флоту короля Юрія V.

КРАВ ГРОШІ, ПРИЗНАЧЕНІ НА ФОН.

Ян Б., солтис громади Залісся Коропецьке, в бучацькій повіті, пущився на спекуляції при збірці на ФОН, а саме жертводавцям квітував жертвовані суми, зате до квітарів втягав на підставі т. зв. юкстів куди менші суми. Ріжницю брав собі. Проти солтиса виготовили донесення до прокуратури.

НАПАД НА ДВІР.

Невідомі заподіяли напад нічю на двір м-ра Давида Гросса у Межигір'ї, бучацького повіту, і під загрозом револьверів загарабували 200 зл. Між власником маєтку і напасниками дійшло до густої вимини стрілів, підчас якої Гросса ранили в живіт і пахви. На місце нападу прийшли представники влади і почали слідство.

„НОВА ТАКТИКА ДИКТАТОРІВ”.

Дипломатичний редактор паризького „Інтарсїжан” у статті „Нова тактика диктаторів” підкреслює з натиском, що давніше демократії виготовляли промови, а диктатори діяли: диктатори говорять, а демократичні держави діють. Ініціатива перейшла в їх руки. Підписання англійсько-турецького договору, за яким у найближчих днях прийде підписання французько-турецького договору, припинило дефінітивно натиск Німеччини й Італії у полуднево-східних напрямі. Німецька преса говорить в останньому часі дуже спокійним тоном під адресою Польщі. Демократи, які бажать лише миру, міркують, що не слід спинюватися на передисії, але треба створити постійну еру спокою.

ЖАХЛИВИЙ ЗЛОЧИН НАВІЖЕНОЇ.

При вул. Замарстинівській у Львові 37-літній Льорка Фліссер вбила сокирою дво-літню Гінду Гальперн. Це бивство мало бути піметою за те, що батько дівчини буцімто насміявся над Льоркою Фліссер з того приводу, що вона лікувалася в заведенні для умово хорих у Кульпаркові. Насправді Льорка Фліссер мала маний переслідування, їй здавалось, що всі з неї насміхаються і з того приводу вона вела по-стійно сварки з сусідами.

ПОРАХУНКИ ЗА ЖІНКУ.

На вулиці Ходоліцького у Львові 21-літній Казимир Коначний схопив 52-літнього поштового експедієнта Станіслава Чемериса і так вдарив його в лице, що той упав на землю. Але по хвилині Чемерис піднявся, витягнув із кишені револьвер, стрілив до напасника і ранив його в груди. Поготівля відвездо Коначного до шпиталю. Чемерис сам зголосився до комісаріату поліції, віддав револьвер і дозвіл на зброю та заявив, що стріляв у власній обороні. Він пояснив, що Коначний від його часу напастував його жінку і на тому тлі Чемерис мав з ним цілу низку конфліктів. Чемериса притримали в поліційних арештах.

САМОСУД У ТЮРЕМНІ КЕЛІ.

У громадському арешті в Полочку трапився незвичайний випадок з пімети зо сторони співв'язнів. Два в'язні обили нафтою свого противника підчас сну і кинули на ліжку горючу стурту паперу. Вогонь попик сильно жертву самосуду.

СТРАЙК „ВОРКЕРС ЕЛАНС”.

Страйк, який викликала ньюйорська юнія „Воркерс Еланс”, як протест проти нового заповомового закону, не потягнула за собою багато людей. Менше як 10% вийшли на страйк.

ПІЯНСТВО В ЧЕРВОНІЙ АРМІЇ.

„Ізвестія” оголошують до-стацову у справі діяльності комсомолу в червоній армії. Між іншим зазначено такі характеристики завдання комсомольських організацій: „Вони повинні провадити боротьбу проти пияцтва та рішуче обстоювати зацїлу військову дисциплїну. Вони повинні також усіми засобами сприяти збільшенню авторитету старшин і комісарів в окремих частинах...” Ще недавню скаржилися совєтська преса на страшенне поширення пиянства в комсомолі, а тепер п'яні комсомольці мусять уже дбати про тверезість червоній армії... (Офіор).

ОДНООСОБОВІ СЛУХОВИЩА.

Ірландська регіональна програма англійського радіа виявляє на відтинку слуховищ дуже цікаве та часто повторюване явище. Багато із слуховищ має тільки одного виконавця, який відгравляє одночасно кілька роль, відповідно змінюючи голос та цілу свою „особовість”. Особливо видатним артистом-хамелеоном є ірландець Джан Салдер, який прекрасно знає кілька англійських діалектів, питомих часом тільки поодиноким селам або містечкам.

8,000,000 ФУНТІВ МАСЛА В МАГАЗИНАХ.

Домініанне статистичне бюро в Отаві подає, що в дев'ятьох канадійських містах було в холодільних складах 8,351,000 фунтів масла в дні 1-го червня ц. р. Це два мільйони фунтів більше, як було в тому самому часі в 1938 році. Сира є кругло 15 мільонів фунтів.

ЯПОНСЬКЕ РАДІО.

Воєнні відомості, що наспівують „на гарчю” з китайського фронту, та відомості про потенційну війну з європейського фронту виповнили значну частину часу, що були призначили попередньо у програмах японського радіа на авідії культурного характеру. Незалежно від того японське радіо змагає заховати у значній мірі ці програмові елементи, які були для японських слухачів мовби „оком у світ”. Насперекір здогадам, японське радіо, надає гутірки про держави, які Японія вважає за ворожі, як Англія та Франція. Японія зовсім вільно дозволяє представникам тих держав висказуватися перед мікрофоном. Треба ствердити, що в цій діяльності японське радіо є винятково ліберальне. Однак чужинці небагато користають з цих авідій, що їх наляють японською мовою. А тому, що на право користування з коротко-хвильного приймача обов'язує спеціальний дозвіл, рідко коли можуть чужинці слухати програми з батьківщини. Цим певно пояснюється великий запал чужинців до студіювання японської мови. Завдяки тому, що тепер приїхала до Японії більша кількість живильських емігрантів з Німеччини, японське радіо здобуло нові сили в музичній та композиторській діяльності.

ДАНЦІГ МУСИТЬ ВЕРНУТИСЬ ДО НІМЕЧЧИНИ, КАЖУТЬ НАЦІСТИ

БЕРЛІН. — Висока урядова особа заявила з цілою рішучістю, що нема ніякої зміни у відношенні Німеччини до справи повороту Данцігу. Це німецьке місто мусить вернутись до Німеччини. У цій справі не може бути ніякого торгу чи компромісу. І те станеться, заявля ця особа, мирним шляхом. Англія буде посередничити і таки натисне на Польщу, щоб була поміркована у своїх домаганнях. Польща, сказано далі, знаходиться в дуже загрозливому положенні, бо може прийти до німецько-совєтського союзу, або принаймні до того, що Совєти будуть неутралі. А тоді Польща булаб Німеччиною розторощена, якщоб прийшло до війни.

ПОЛЬЩА БУДЕ СЮВАТИ ЗА ДАНЦІГ, КАЖЕ СМІГЛИ-РИДЗ.

ВАРШАВА. — Польське радіо передало інтерв'ю маршалка Смігли-Ридза, в якому він заявив, що Польща, хоч не має такої великої армії як Німеччина, то має добре військо. І те військо буде битися за Данціг. Іншого виходу нема, якщо Німеччина не відступить від свого домагання у справі прилучення Данцігу.

ЩО СКАЗАВ ПІДСУДСЬКИЙ?

ВАРШАВА. — Німецька пропаганда подає, що Польща відступила від політичної лінії свого провідника Йосифа Пісудського, коли не хоче віддати Німеччині Данцігу. Тепер Польська Агенція Телеграфічна подає, що Пісудський написав про Данціг, а написав він так: „Наскільки йде про справу доступу Польщі до моря, то Гданськ є брамою Висли. Є він польською історичною і географічною пристанню на Балтику, рішучо необхідною для польської торгівлі й для польського державного життя”.

КОШТОМ УКРАЇНИ, СЛОВАЧЧИНИ, ЧИ ЛИТВИ?

БЕРЛІН. — Курсе подій різнородних подорожок у справі торгів за Данціг. Між іншим подають, що Польщі в заміну за Данціг офірують нові території коштом України, Словаччини, а то й Литви.

СЛОВАЧЧИНА І НОВА КОНСТИТУЦІЯ.

БРАТИСЛАВА. — Словацький парламент ухвалив нову конституцію, силою якої Словаччина стала авторитативною державою. Прем'єр Тісо сказав, що тепер „з волі Бога і канцлера Гітлера” виберуть Державну Раду з 10 членів. Предсідник Ради буде головою держави. Крім цього буде парламент з 80 членів, вибраних на 5 років.

ЩОСЬ НЕЯСНО З КОШИНЯМИ.

БРАТИСЛАВА. — В місті Кошині, яке загарбала Мадярищина, якийсь дивний рух, що виглядає на евакуацію. Кажуть, що місто буде звернене Словаччині. Вочо „комусь” потрібне, бо є дуже важним залізничним вузлом, коли йде про залізничну сполучку з Карпатською Україною, а через неї з Румунією.

ПОЛК ЧЕСЬКИХ ДОБРОВОЛЦІВ.

ПРИЖ. — Уже коло 600 бувших чеських офіцерів вступили до французького Чужинського Легіону. Вони відійдуть до служби в Африці в Лероку, куди ще хочуть спроводити 4,000 чеських ювнів, що тепер перебувають у Польщі.

НІМЕЧЧИНА ЗВРОЄТЬ РУМУНІЮ.

БУКАРЕШТ. — До європейських політичних чужовищ належить тепер ще й те, що Румунія виїде до Німеччини 50,000 вагонів пшениці, в ціні \$322 за вагон, а зате Німеччина достарчить Румунії гармат і муніції. Як відомо, Румунія глядить косим оком на німецьку заграничну політику, що є в приязні з Болгарією і Мадярищиною, себто країнами, що домагаються від Румунії звороту загарбаних їм по світовій війні земель.

СУДЯТЬ ЗА АНТИСЕМІТИЗМ.

ПАРИЖ. — Згідно з новим законом, що забороняє ширення протидивської пропаганди в пресі, відбудеться перша карна розправа за цю провину.

КНИЖКА ПРО ПРОГРУ НІМЕЧЧИНИ.

БУДАПЕШТ. — Міністерство справедливости зарядило конфіскацію книжки Івана Ляйоша п. з. „Вигляди Німеччини на перемогу в будучій війні”, згідно з ореченнями німецьких знавців. В книжці доказується, що Німеччина мусить таку війну програти. Впродовж останніх двох місяців та книжка розходила в продаж найбільше з усіх книжок. Міністерство подало, що в книжці подано багато неправдивих фактів та що вона загрожує мадярським заграничним політичним інтересам.

"VOBODA" (LIBERTY)

FOUNDED 1893.

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
by the Ukrainian Press and Book Company, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

За оголошення редакції не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Канади наліть пошлати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. "Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016.
4-0807.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

ВІД ПУСТОГО ДО РЕАЛЬНОГО

(2) Читаючи в "Народній Волі" чотири статті про наради головних заповомових організацій і їх преси, міг би хотіти припустити, що там усе було як слід приготоване й обдумане. Бо ніби нашо відирвати стільки осіб від роботи і видавати організації гроші, якщо б той, що скликає наради, сам добре не передумав справи і не прийшов до якихось певних висновків, і то таких, що в наших умовах мають якийсь вигляд на здійснення. Так воно повинно було бути. Та, на жаль, у Філадельфії цього не було. Ось тому, коли прийшлося представникам У. Н. Союзу і "Свободи" наставати на ініціаторів наради, щоб висказали свої плани, то їм сказано, що ніби зіхалися такі "мудрі" голови, що й без підготовки можуть говорити, видумати план і погодитися. Доперва на даліш домагання зачав д-р Л. Цегельський говорити про створення з заповомових організацій "найвищого тіла", чи там "аеропагу". По нім говорив д-р В. Левицький, за яким, що говорять від себе. Говорено, як то кажуть, про це й те. А коли вже набалачено таким способом стільки планів, що їх годі було спам'ятати, делегати У. Н. Союзу і "Свободи" пропонували висунути якусь одну найважливішу і певну справу, а при дискусії над нею покажуться практично, чи, в чому і в якій спосіб можна дійти до порозуміння. Значить, хоч представники У. Н. Союзу і "Свободи" були засадничо в першу чергу за те, щоб "Народна Воля", заки приступиться до згоди, виявила добру волю щодо зміни деморалізаторського курсу в представстві українського політичного життя, вони таки погодилися, щоб уже в Філадельфії, таки зараз, братися до властивої справи. А коли це не сталося, то делегати У. Н. Союзу і "Свободи" заявили, що вони готові кожного часу приїхати на поклик будь-якої заповомової організації, якщо наради будуть скликані для практичної річі, наприклад для таких справ як: спільний протест проти окупантів українських земель, висилка спільної делегації до Вашингтону, заложення спільного інформаційного бюро в Америці й т. п. Представники У. Н. Союзу і "Свободи" раз-у-раз підкреслювали, що треба поступати практично. І тому не зачинати спроби згоди від балаканини про все і вся, але від якоїсь справи. Бо як виявиться, що організації можуть погодитися щодо одної важкої справи, то очевидно, що тоді будуть вигляди на згідливу працю у більших розмірах, особливо, коли це прийде до якогось порозуміння і між українськими газетами в Америці. На те все речник "Народної Волі", що часто говорив, "в імені трьох організацій", не давав ніякої відповіді, як і не порушив цього у своїх чотирьох статтях, а як і згадав за них, то в цілком перекопаний спосіб. Це вказувало на те, що ініціаторам цієї "конференції" не йшло про дійсну згоду, а про щось інше. Інакше були б такі згодились перейти від пустомельства до практичних річей, себто до основного обговорення хоч одної важкої народної справи. Бож навіть згода, осягнена в одній тільки справі, але важній, була б кроком уперед, була б здобутком, який радо повинта би ввесь наш загаль.

Юозас Грушас.

3 ЛИТОВСЬКОГО ПИСЬМЕНСТВА**МАНДРІВКА З ПЕРЕШКОДАМИ**

Жінка замовкла. Такий рух руки затримав її. Зрозуміла, що не впору стала сварити на нього. Тому спитала лагідно: — Можеш тобі слабо зробити? — Ой, слабо, слабо. — Це неперечний доказ. Нема сумніву, що то останки. Такого не бачила його. Нараз відчула, що приходить смерть до її любого чоловіка. Жаль ширший стиснув її серце. Тепер виглядало їй усе зовсім інше, ніж уночі, як засвічувала свячену свічку. — Та для чутливості не було часу. Шкода, то шкода, алеж бо то піст, пора така відповідна, спокійна. І все вже віддана, приготована. Широ сказати, вже не так це було, колиб тепер умер. Таж всеодно... приготовився. Шож із того, колиб умер у таку хвилину, коли ніхто не буде мати част нота показати на похороні. Марта від дитини призначена до оряку і задля буднього жалю в серці не думала понаїти в ролюку. Добре пам'ять, що віддалася за нього теж задля того поряку. Батько й мати так хотіли, казали. Ввійшла у хату, не стукаючи, згідно з місцевим звичаєм, найближча сусідка Шавлісова, жінка трохи здиваїла, гостра на язик, однак мила. У хаті обтрисала ноги з снігу, сказала Слава Ісусу Христу та стала стогнати на свій спосіб: — То, серденько, вже майже готовиться в дорогу... Я бачила телята самопас ходять, тому прийшла сказати... Можеш вже йому ліпше? Божа воля... Господина зрозуміла, що телята випустив новий парубок, який не вдавля, їй — чиста нездара. — То вже раз парубок. Я найняла такого, що куди лише йде, там шкоду зробить... Кінцем записки обтерла лавку, попросила сусідку сідати та стала оповідати про хорого: — Можеш ще один-два дні, не донош... у вже... лавку світила сяє... Сусідка підійшла до хоро-

МІСТА В ГАЛИЧИНІ І УКРАЇНЦІ

Найбільшою нашою болячкою у Старому Краю це наші землі не наші міста. Вони здавна причиною всього лиха нашого, всіх наших невдач. Та заки скажемо чому, подамо малий епізод.

Вернулася на село.

У підльвівське село вернулася дівчина зо Львова, куди пішла була на службу. Питалися в неї, чому вона покинула службу у Львові та вернулася додому.

— Тому, — відповіла вона — що я там не могла витримати. Я знайшла собі була службу в урядовця поляка. Я прийшла в наші народні ноші, мала вишивану сорочку, запаску. А мій пан відразу:

— А ти, Ганю, тут у хаті можеш ходити в вишиванках, але як приходиш до мене до уряду, то вберишся по міському. Та і не говори там по українськи, тільки по польськи, бо на мене будуть зітати, що я не тільки приймаю службу українку, а ще і дозволяю їй говорити по українськи.

Та я не мала іншого одягу і не вмію говорити по польськи, тому ходила таки у своїх вишиванках і відповідала, як мене хтось що спитав, по своєму, по українськи.

А ті урядовці, що там працювали, де мій пан, не раз говорили мені, чому я не навчуся говорити по польськи та чому-ношу хлопський одяг. Раз прийшли гості й одна пані каже до мого пана:

— Як пан може давати хлеб українці?

Це мене так розсердило, що я не стерпіла і відповіла:

— Перепрошую, пан мені не дає даром хліба, я даю працю, а пан мені за це платять.

Пані закусила зуби і нічого вже не сказала.

А знову раз, як я принесла панові до уряду другий сніданок, один урядовець сказав до мене:

— Ти повинна стидатися говорити по українськи, бо то проста мова. Шевченко був простий хлоп-свинопас, не вмів навіть підписатися, а українці вішають образи з його портретом!

Мене це сильно вкололо, та я не вміла йому на це відповісти. Але я побачила там на стіні польського орла і кажу: "А во-ві вішає на стіні звичайну гуску!" Боже, як накинута тоді всі на мене: "Як ти можеш таке мувати, а українці вішають образи з його портретом!"

Мене це сильно вкололо, та я не вміла йому на це відповісти. Але я побачила там на стіні польського орла і кажу: "А во-ві вішає на стіні звичайну гуску!" Боже, як накинута тоді всі на мене: "Як ти можеш таке мувати, а українці вішають образи з його портретом!"

Мене це сильно вкололо, та я не вміла йому на це відповісти. Але я побачила там на стіні польського орла і кажу: "А во-ві вішає на стіні звичайну гуску!" Боже, як накинута тоді всі на мене: "Як ти можеш таке мувати, а українці вішають образи з його портретом!"

Мене це сильно вкололо, та я не вміла йому на це відповісти. Але я побачила там на стіні польського орла і кажу: "А во-ві вішає на стіні звичайну гуску!" Боже, як накинута тоді всі на мене: "Як ти можеш таке мувати, а українці вішають образи з його портретом!"

Мене це сильно вкололо, та я не вміла йому на це відповісти. Але я побачила там на стіні польського орла і кажу: "А во-ві вішає на стіні звичайну гуску!" Боже, як накинута тоді всі на мене: "Як ти можеш таке мувати, а українці вішають образи з його портретом!"

Мене це сильно вкололо, та я не вміла йому на це відповісти. Але я побачила там на стіні польського орла і кажу: "А во-ві вішає на стіні звичайну гуску!" Боже, як накинута тоді всі на мене: "Як ти можеш таке мувати, а українці вішають образи з його портретом!"

Мене це сильно вкололо, та я не вміла йому на це відповісти. Але я побачила там на стіні польського орла і кажу: "А во-ві вішає на стіні звичайну гуску!" Боже, як накинута тоді всі на мене: "Як ти можеш таке мувати, а українці вішають образи з його портретом!"

А я їм знову: — Але подібний до білої гуски.

Я ще там прятала, а вони відійшли. Лишився лиш один. Він каже мені:

— Ти добре робиш, що говориш по українськи до них, усе так говори.

А я йому: — А чому ви не говорите по нашому до них?

— Я не можу — відповів він. — Я мушу говорити по польськи для хліба. А ти не мушиш. Ти, як вернешся додому, маєш з чого жити. А кілька твоїх татунь мають для тебе поля?

А якісь три морги — відповіла я.

— Ну, бачиш, маєш з чого жити і без тієї служби.

Коли я вернулася до дому мого пана, вже і він накинута на мене. І я ще послужила там місяць тай вернулася додому, на село.

Малий, звичайний, здавалось би, випадок. Дівчина служила, не сподобалося їй і вернулася на село до батьків. Та як багато говорить нам історія тієї дівчини.

Кольоністи.

Ми здавна-давна не дбали про міста, занедбали їх, попустили наших міщан на поталу чужій стихії і вони, лишені без опіки народу, польщилися в Галичині, а московщилися на Придніпрянщині. Та не тільки наших міщан віддали ми так на поталу чужим, а й цих наших людей, що приходили до міст шукати хліба, не вміли ми захистити перед винародоженням і сьогодні наші міста в Галичині спольщені, на Придніпрянщині змосковщені.

Як воно сталося, що наші міста стали ненаші, про це вчить нас наша історія. Ще наші князі спроваджували до міст чужинських кольоністів, головних німців, вірмен, і надавали їм великі права і свободи. Коли наша державність була вдержалася, воно було б навіть корисне для нас, бо збагачували наше населення в рухливий купецький, промисловий і ремісничий елемент. З часом ті чужинці були б напевно зукраїнілися, як це сталося з варягами, що служили у війську наших князів. Та на літо вже в половині чотирнадцятого століття впала галицько-волинська держава. Галичина дісталася відразу під Польщу, а Волинь спершу під Литву, тому там міста довше були зберегли український характер.

Німці-кольоністи, а пізніше і вірмени стали, по боці пануючої польської нації. Сприяло цьому те, що німці та поляки були римо-католики. Римо-католики скоро здобули перевагу передівим по більшості міст, як Львів, Перемишль, а українських міщан шораз більше позбавляли прав. Львівські міщани, правда, довгий час боронились, основували братства, свої школи, та полишили боротись. Коли Галичина в 1772. р. перейшла під Австрію, всі більші міста були вже спольщені, ба і за Австрії польщилися далі, навіть скоріше, як за Польщі, бо поляки, втративши державу, взяли ще ревніше до польщення наших міст.

Польщення служниць і сторожів.

Весна народів 1848. р. розбудила і наш нарід, ми відродились, однак однобоко! Всю нашу народню освідому роботу звернули ми на села, а міста дали лишити полякам. А поляки не дармували. Приходило до міст рік-річно багато наших людей за роботою, знаходили їм чи як робітники, чи як каменичні сторожі, а дівчата як служниці. Приходили і польщилися, бо поляки з польськими магістратами на чолі не дармували, перетягали їх на свій бік то силою, то добрим словом, чи обіянками; притягали робітників і служниць до польських станів організації (напр. до товариства служниць під покровом св. Зити), а українці таких товариств тоді ще зовсім не мали. Українцям і на думку не приходило, що служницями можна, але і кінче треба заопікуватися. Т-во українських служниць повстало у Львові шойно недавно завдяки щедрості митрополита Шептицького, який подарував площу для дому служниць "Будучність". Багато помагали і помагали польщенню міст і костели, яких поляки побудували по містах багато і все ще будують. Українські робітники в українській святі по містах мусіли працювати, а в польській були вільні та ходили до костела, бож церкви в будний день (себто в польське свято) були зачинені.

Поляки працювали, а ми не дбали про наших людей по містах, ми не подбали про те, щоб заопікуватися ремісничою молоддю, не дбали про організування робітництва, сторожів, служниць. Наша інтелігенція, навіть міська, вдовольнялася працю над селом.

Аж під кінець 19-го століття пригадали ми собі також міста — стали основувати мі-

біряться до Бразилії.

Та хорий, наче наперекір, не виявляв до них довіри. Правду сказати, здивувався, що прийшли голосильні. Навіть сонливості покинула його. Можна було з лиця визнати, що бачи зробили на ньому не найліпше враження. Завертав очима, не розумів ще, чого вони тут прийшли. І замислюючи відповіді промимив під носом:

— Гм...

— Бідний... видно, що вже останки — слова не може вимовити. Вже нема що і переконувати...

— Сусідко, починай, відспіваємо молебне.

— Тату, може засвітити свячену свічку? — питалася Марта, втираючи слюзи запаскою, хоч, як ми бачили, не була схильна хвилюватися.

Та хорий боронився наче перед осами. Вимахував руками і бурмотів незрозуміло. Повігав хвилини приневолила його зібрати всі сили. Голосильні тимчасом оглядали свічки, перелистували церковний співак, потакували щось до себе, нестерпиво, коли на решті пічнеться ця святочна хвилина: вмовляти хорому смерті. Інший гурток, що стояв трохи подальше, обговорював уже порядок молитов справу похорону.

(Кінець буде).

чанські й ремісничі товариства, тільки про тих найчисленіших, про каменичних сторожів і робітників та про служниць далі не дбав ніхто. Сторожів і робітників лишили ми польським соціалістам, а служниць польським „товариствам слуг св. Зити“ і т. п.

Вкінці опам'ятались!

Шойно тільки наша визвольна війна опам'ятала нас трохи. Наша провідна інтелігенція вкінці зрозуміла, що ми програли визвольну війну головно тому, що наші міста були не наші. Польське населення Львова, Борислава й інших міст помогло Польщі захопити Галичину.

Тепер уже маємо і товари-

ства каменичних дозорців і вариства служниць, та їх праці все ще замало, щоб відробити втрачене. Ще багато наших служниць, ось так як та, що про неї була мова на початку, не вміє давати собі жодної ради, тільки або втікає назад на село, або польщиться. Ще багато є навіть у Львові служниць, які стидують свого роду, говорять по польськи, а як побачать дівчину в українській народній ноші і почують її українську мову, кличуть за нею: „Патш, пона руска Маланка“. Ще багато є до роботи, „пізний Іван“ мусить удесятеро збільшити працю, щоб відробити втрачене здобути назад наші міста.

ТЕПЕР ХОЧУТЬ „РЯТУВАТИ“ СЛОВ'ЯН!

Тепер, коли Чехія і Моравія дісталася під німецьку владу, польські газети розписують багато про крикду, яку їх слов'янським братам заподіяло „германське племя“ та що чехи спасення сподіватися можуть лиш від Польщі. Польща, мовляв, усе боронила слов'ян.

Чи справді так? Бо історія вчить нас зовсім щось інше. Знаємо, що коли в 1848. р. південні слов'яни (серби, хорвати, словінці) виступили збройно проти своїх відвічних ворогів мадяр, а за ними піднесли зброю і наші закарпатські брати проти бутного мадяра, тоді поляки злучилися з мадярами і разом із ними вбивали сербів, хорватів, словінців і закарпатських українців. Колиж польських повстанців із їх генералом Бемом (в роду мадяр) побили австро-угорські війська, тоді поляки в Галичині вдали щирих австрійських патріотів, вислали депутатів до цисаря, які заявляли там, що поляки при цареві вірно стоять і хочуть стояти. Рівночасно не забували очорнювати перед урядом українців як державних зрадників.

Як бачимо, добрі були з них політики.

В 1848. році оснувався був у Кромержіж слов'янський клуб. То того клубу належали: чехи, українці, хорвати, серби і словінці, лише не належали поляки. В дні 17. січня 1848. року відбув клуб святочне приняття для гостей, які відвідали клуб: була там сербська депутація (генерал Стратимирович, Шуплікац, брат сербського воеводи, князь Михайло Обренович і ін.). Від українців був м. і. єпископ Григорій Яхимович. Так позасідали дружно українці з хорватами, чехи з дальматинцями, морав'яни із сербами й ін., лише поляків не було. Кожний нарід за себе говорив, а за поляків і гадки не було, колиб чех Рігер був не пожалувався, що хоч поляки слов'янські брати, то із слов'янами не тримають. Депутація південних слов'ян розповідала, як з ними поводилися мадяри, точнісенько, як поляки з українцями.

Кожна делегація і гості співавали свої народні пісні, співали і українці свої пісні. Всі слов'яни кричали: „Хай живуть наші брати українці!“

Такі слов'янські товариства поосновували були і по інших містах австро-угорської монархії, нпр. у Празі („Слов'янська Ліпа“), в Оломуці, Загребі. Метою товариства було поширювати взаємно знання слов'янських мов, піднести добробут слов'янських народів за посередництвом виміни духових і матеріальних слов'янських багатств і при допомозі підтримки торгівлі. „Слов'янська Ліпа“ у Празі видала була до поляків відозву, щоби получилися з іншими своїми братами-слов'янами в дружні та братні союзи. Та поляки тоді зовсім не виявили були слов'янського братерства! Воліли получить-

ся з відвічними ворогами слов'ян, мадярами, і воювати проти слов'ян: хорватів, сербів, словінців, українців. Шойно тепер, коли Гітлер заявив, що Данції мусить належати до Німеччини, поляки кажуть, що вони слов'яни і будуть рятувати слов'янство.

Отже тому 90 літ політики-слов'янофіли виступили були проти слов'ян разом із мадярами, таксамо і за наших днів. А саме коли Мадярщина в березні 1939. р. стала займачи Карпатську Україну, а Словаччина проголосила вже була свою незалежність, поляки пішли збройно на Словаччину і забрали кілька слов'янських місцевостей. Тоді то слов'янські політики в радіо і по часописах заявляли, що мають великий жал до своїх „слов'янських братів полякуф“.

Чудо наслідковості.

Вона: Деколи ти виглядаєш як справжній мужчина, а деколи як баба. Як це воно так?

Він: Це, бач, наслідковість уродження. Половина моєї предків були мужчинами, а половина жінками.

Осторога.

Учитель до малого Івася, що щоденно дістає двійку в школі:

— Що сказав батько на твою двійку?

— Був злий, дуже злий. Якщо ви його зустрінете, то зійдіть йому з дороги...

ЖЕРТВИ НА РІДНИЙ КРАЙ

посилати на таку адресу:

"OBYEDNANYE"

P. O. BOX 122, CHURCH ST. ANNEX.

NEW YORK, N. Y.

ВЕЛИКИЙ ГЕТЬМАН

Історичний роман. Написав Федір Дулюк. Літературна бібліотека „Української культури“ ч. 1. Видання „Українська культура“. Львів. Ілюстрації М. Бутковича. З друкарні Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові. Книжка великої 8-ми, стор. 239. Це перший том повісті, що має назву „Між Сидом і Харитонів“.

ЗМІСТ: Серед пенатів (має 13 розділів), На гетьманському бенкеті (8 розділів), Дядько й невод (5 розділів), Орел не любить мух (17 розділів), В тексті 6 малюнків на цілу сторінку. На задній обгортці читаємо отсі слова: „На вивченні подій минулого сталимо свої характерні і куцкі чехи до крашого майбутнього. Юнак не виданий. У пам'яті 250-ліття (1687—1937) обрання на гетьманство нашого найбільшого державника, Його Милості гетьмана Івана Мазепи. Хай ця ювілейна книжка дає до рук кожного українця“.

Книжка написана з великим розмахом. У ній багато рихлих історичних документів і описів рихлих подій на гетьманському дворі. Добре змальований характер Мазепи і його тогочасна політика.

Ціна \$1.75.

Замовляйте в „Свободі“:

"СВОБОДА"

P. O. Box 346

Jersey City, N. J.

КАСОВИЙ ЗВІТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ЗА ЧЕРВЕНЬ 1939 РОКУ

ПРИХІД:	Відділ	Заплата	Відділ	Заплата	ВІПЛАТИ СІРІТСЬКОГО ФОНДУ	Відділ	Заплата	Відділ	Заплата	ВІПЛАТИ З ФОНДУ ЗГОДИ	Відділ	Заплата	Відділ	Заплата	МОЛОДІЖНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ	Відділ	Заплата	Відділ	Заплата	РОЗХІД:	Відділ	Заплата	Відділ	Заплата					
					по бл. п.:					Братство:					ПРИХІД:														
1.	349.38	173.	88.50	359.	391.	2.96	392.	21.53	91	Подарунок Петро	89.39	Доплачено до місяця вка-	375.08	1.	11.03	166.	9.45	223.	31.05	322.	1.15	Виплати помертвого фонду:							
2.	158.51	174.	29.91	360.	393.	140.24	394.	104.72	110	Крісто Катерина	358.44	док членів Зг. Бр.		2.	2.02	107.	1.40	227.	2.03	323.	6.75	Грошей звороту нових ро-							
3.	113.28	175.	219.46	361.	395.	11.06	396.	104.72	110	Ковалів Михайло	135.93	до членів Зг. Бр.		3.	2.05	108.	2.70	228.	16.60	324.	3.88	діл забезпечення							
4.	81.39	177.	126.68	362.	398.	36.78	399.	22.84	124	Скібіньський Михайло	85.37			4.	1.80	109.	6.30	229.	16.60	325.	4.73	Залишення членів від пла-							
5.	234.48	178.	71.61	363.	400.	22.02	401.	22.84	133	Скібіньський Михайло	269.00			5.	5.40	110.	68	230.	16.60	326.	2.93	чення вкладок (дивіденда)							
6.	31.82	179.	226.47	364.	402.	40.02	403.	22.84	149	Тобіаш Йосиф	500.00			6.	2.13	112.	11.37	231.	11.03	327.	2.93	Доплачено до бондів							
7.	263.15	180.	116.10	365.	404.	243.88	405.	22.84	218	Ковалів Іван	58.70			7.	19.12	113.	2.70	232.	4.35	328.	10.80	Виплати з фонду адміністра-							
8.	173.51	182.	183.80	366.	406.	42.09	407.	22.84	219	Дудник Михайло	64.41			8.	11.48	114.	1.35	233.	11.03	329.	2.93	ційного:							
9.	166.22	184.	21.90	367.	408.	211.46	409.	22.84	237	Лебаш Пазя	103.38			9.	10.80	115.	2.00	234.	1.80	330.	5.65	Нагороди за нових членів							
10.	95.08	185.	83.97	370.	410.	51.37	411.	22.84	276	Зидан Ірон	216.50			10.	2.01	116.	7.00	235.	1.80	331.	5.65	(звернено до У. Н. С.)							
11.	124.53	187.	39.77	371.	412.	40.28	413.	22.84	336	Воробель Аліт				11.	12.85	117.	1.35	236.	8.83	332.	5.65	Нагорода за предсидників							
12.	67.62	188.	44.18	372.	414.	63.03	415.	22.84	336	Воробель Аліт				12.	1.35	118.	2.70	237.	1.80	333.	5.65	(звернено до У. Н. С.)							
13.	29.51	189.	8.07	373.	416.	110.30	417.	22.84	336	Воробель Аліт				13.	11.02	120.	2.70	238.	1.80	334.	5.65	Укр. Пресою і Книжковою							
14.	86.69	190.	40.77	374.	418.	63.03	419.	22.84	336	Воробель Аліт				14.	1.15	121.	2.63	239.	1.80	335.	5.65	Сп. за укр. тижневик							
15.	86.30	191.	155.11	375.	420.	110.30	421.	22.84	336	Воробель Аліт				15.	1.15	122.	2.63	240.	1.80	336.	5.65	Платня помічник сина							
16.	139.36	192.	146.92	376.	422.	17.53	423.	22.84	336	Воробель Аліт				16.	4.75	123.	2.63	241.	1.80	337.	5.65	Видатки канцелярії, поч-							
17.	148.73	193.	100.00	377.	424.	31.21	425.	22.84	336	Воробель Аліт				17.	1.15	124.	2.63	242.	1.80	338.	5.65	та і т. п.							
18.	260.14	194.	34.11	378.	426.	26.45	427.	22.84	336	Воробель Аліт				18.	1.15	125.	2.63	243.	1.80	339.	5.65	Укр. Пресою і Книжковою							
19.	130.14	195.	56.15	379.	428.	14.41	429.	22.84	336	Воробель Аліт				19.	1.15	126.	2.63	244.	1.80	340.	5.65	Сп. за праці і тижневик							
20.	122.51	196.	54.38	381.	430.	29.50	431.	22.84	336	Воробель Аліт				20.	1.15	127.	2.63	245.	1.80	341.	5.65	Залишення членів від пла-							
21.	57.71	197.	34.36	382.	432.	5.13	433.	22.84	336	Воробель Аліт				21.	1.15	128.	2.63	246.	1.80	342.	5.65	чення вкладок (дивіденда)							
22.	114.74	198.	62.33	383.	434.	38.11	435.	22.84	336	Воробель Аліт				22.	1.15	129.	2.63	247.	1.80	343.	5.65	Доплачено до бондів							
23.	97.30	199.	38.69	384.	436.	272.23	437.	22.84	336	Воробель Аліт				23.	1.15	130.	2.63	248.	1.80	344.	5.65	Лікарі за нових членів							
24.	35.75	200.	187.08	385.	438.	46.55	439.	22.84	336	Воробель Аліт				24.	1.15	131.	2.63	249.	1.80	345.	5.65	Інші виплати:							
25.	81.35	201.	45.73	386.	440.	24.10	441.	22.84	336	Воробель Аліт				25.	1.15	132.	2.63	250.	1.80	346.	5.65	Податок, вода, опал, світло							
26.	140.02	202.	39.67	387.	442.	174.59	443.	22.84	336	Воробель Аліт				26.	1.15	133.	2.63	251.	1.80	347.	5.65	і інші видатки на реаль-							
27.	168.13	204.	1,019.35	388.	444.	31.58	445.	22.84	336	Воробель Аліт				27.	1.15	134.	2.63</												

3 ДНЯ

СТРАЙК У „ДОБЛЮ ПІ ЕЙ”.

Ухвала конгресу, що всі робітники, які працюють на державних проектах „Доблю Пі Ей”, мусять виробити по 130 годин місячно, коли хочуть одержувати свою теперішню платню, викликала серед кваліфікованих робітників „Доблю Пі Ей” страйк. По боці страйкарів стали в першу чергу робітничі юні, як ось Американська Федерация Праці, яка твердить, що робітники, які працюють на державних проектах, не повинні працювати за нижчу платню, ніж робітники, що працюють у приватних підприємствах. Бо їх обнижка плат матиме погані впливи і на висоту плат американського робітництва. Вона зматиме до їх обниження.

ПРОТИАРГУМЕНТ.

Але конгресові провідники, які перевели цю ухвалу, а також усі інші американські політики і кола, що погоджуються з тою ухвалою, кажуть, що що інше робітник, який працює у приватних підприємствах, а що інше робітник, що працює в „Доблю Пі Ей”. Останній працює стало. Перший впродовж року дістає часті й довші відложення, в часі яких нічого не працює і нічого не заробляє. Також приватний робітник мусить інтензивніше працювати; той, що працює для держави, працює повільніше.

Та найсильнішим аргументом прихильників цієї ухвали є це, що державні проекти „Доблю Пі Ей” створені не для самої роботи, тільки щоб дати сяке-такі заняття безробітним людям. „Доблю Пі Ей” повстало не внаслідок економічних мотивів, лише внаслідок гуманітарних: рятування безробітних від голоду.

ВІДГОМІН СЕРЕД РОБІТНИКІВ.

Проте рішення конгресу зустріло серед робітників прикрий відгомін, а далі потягнуло за собою страйк. Заряд „Доблю Пі Ей” твердить, що цей страйк охопив дуже малий відсоток робітників, а навіть той відсоток малі, бо страйкарі ступнево вертаються до праці.

Та всетаки робітництво огірчене і то не лише на конгрес, що перевів цю ухвалу, але й на уряд, що не прийшов страйкарям з моральною підмогою. Бо як лише вибух страйк, головний прокуратор Мурфі відразу заявив, що страйки в „Доблю Пі Ей” є нелегальні. Те саме потвердив сам президент Рузвельт, а також категорично відмовився впливати на це, щоб конгрес змінив свою ухвалу. А головний директор „Доблю Пі Ей”, Герінгтон, заявив, що ту ухвалу буде переводити безоглядно, а всіх тих, що пішли на страйк, не зважаючи на зазив не вернутися до праці, будуть усунені. Багатьох робітників дійсно усунено.

„МЕДОВІ МІСЯЦІ” УРЯДУ КІНЧАЮТЬСЯ.

Ось так повстає серед робітництва перше поважне розчарування у уряд, який дотепер виглядав як беззастережного приятеля і чемпіона робітництва. А виглядав уряд на такого тому, що він дотепер щедро розпоряджав державними грошми, стараючись у той спосіб збільшити покупну силу людей. Витрачуванням він хотів виплутатися з економічної кризи.

Консервативні економісти звертали увагу, що такий підхід є небезпечний, що він тільки короткий час задовольтиме людей, у першу чергу робітництво. Коли національні резерви вичерпаються, готово прийти до більшого застою, ніж передтим, а робітництво готово опинитись в ще тяжчому положенні, ніж воно було на початку кризи.

ДЖЕК ЗНОВУ ЗДОРОВ.

Джек Демпси, що мав у шпиталі операцію, вже знову здоров і вернувся додому, де його витають дочка Варвара й Іванна (що стоїть на колінах).

ЧИ ЦЕ СПОВНЕННЯ ПРОРОЦТВА?

Задовживши край по вуха й проте не усунувши безробіття, теперішній уряд станув перед поважною проблемою, що далі робити. Далі край уже не можна задовжувати. Принаймні в такому темпі, як це робилось дотепер. Бо це призпінить банкрутство державного скарбу й доведе до інфляції. А хоч уряд не закинув думки про інфляцію, ба навіть борювався за те, щоб контролю над вартістю долара таки дали задержати в своїх руках, але інфляцію він хоче відложити якнайдалі. Нині він тихо готується на ощадностеву політику.

ЦЕ ВИКЛИКАЛО БУРЮ.

Та як лише конгрес зробив цей малий крок до ощадностей, це відразу далось відчувати в загальній житті; головним зле відбилось на робітництві. У висліді страйки в „Доблю Пі Ей”, нарікання робітництва на уряд, що опустив його, зрадив.

Фактично уряд нікого „не зрадив”. Він є без-

сильний. А коли й можна винувати його в дечому, то не за те, що не виконує своїх обіцянок, тільки за те, що обіцявав забагато, себто таке, чого не зможе виконати.

ПРОПАВ.

Стежні собаки шукали 12-літнього Дона Фендлера з Рай, Н. Й., аж до берега 400 стіп високого яру над горою Катадін, де сліди хлопця згубилися. Хлопець пропав десь у горіж Мейн, як вибрався на прохід.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

3 УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ДЖЕМЕЙКА, ЛОНГ АЙЛЕНД.

Свято Матері.

Заходом 18. відділу Союзу Українок у Джемейку влаштовано 21. травня в Ліджен Гол, у Савт Озон Парк, концерт у честь матері.

Вступне слово виголосила передсідниця відділу 18. Союзу Українок, п. С. Кузів, поясняючи ціль підприємства. Святочний реферат про значіння матері в житті одиниці й народу виголосила п. Стефа Абрагамовська з Нью Йорку. Деклямації виголосили Славка й Тарас Максимовичі й п. Чарнецька. На мандоліні відіграла кілька пісень панночка Олена Мельничук, а панночки Малетичівни виступили з грою на гармонії й сольовим співом. Фортепіанове сольо відіграла п. Лілія Капечук. Опися виступили танцюристи під проводом п. Заблцького з Нью Йорку й зробили на приватних миле вражіння гарними танцями. З сольовим танцем виступили діти панства Максимовичів.

На закінчення промовив о. А. Куцак з Гемпстеду, Лонг Айленд, підкреслюючи вагу української матері в завданні заціплення в серця дітей любови до свого рідного.

По закінченні свята пішов бадь і пристойна товариська забава до пізньої ночі. Члениці відділу постаралися за смачну перекуску. З чистого зиску з концерту товариство призначило 10 доларів на ранених Січовиків Карпатської України й переслало жертву через Обеднання.

М. К.

ВАШИНГТОН, Д. К.

Перший пікнік.

Зо співом, забавами й жартами відбувся 9 липня ц. р. над рікою Потомак перший український пікнік у столиці Америки, Вашингтоні. Майже всі присутні склалися з українців, що працюють у федеральнім уряді. Роджені вони або в Америці, або в далеких місцях Галичини, чи Великої України.

Українська громада у Вашингтоні бажала зорганізованим шляхом держати звязок

з українцями по всьому світі й у своїх силах помагати українському рухові. Українці показали вже світові про свою моральну силу і незломність, що хоч були довгі віки в неволі, а проте не зрезигнували зо своїх національних ідеалів, а борються за них і приносять найбільші жертви.

Під вражінням тих думок українці в столиці Америки зібралися 16 червня ц. р. на наради і на них рішили зорганізувати товариство під назвою „Українсько-Американське Товариство Вашингтона”. До уряду вибрані: Григорій Сьлопак, передсідник; Володимир Петрик, секретар; Теодор Карин, касієр; Іван Васько, організатор. Ціль нашого товариства така: справедливо представляти українську справу перед американцями і здобувати для неї прихильників, та тим

приспівувати повстанню ренної, соборної української держави.

Заразом звертаємось ось тут до всіх українців, які живуть у Вашингтоні, Д. К., а не приступили ще до нашого товариства, щоб вони це зробили. Також бажемо контакти з іншими українськими товариствами. Всю кореспонденцію просимо слати на адресу секретаря.

Володимир Петрик, секр.
1620 Potomac Drive, Brookmont, Md.

Модерна наречена.

Батько: Чи ти справді знаєш так добре свого нареченого, що йому віриш?

Знаю його дуже добре.

А як він зветься? Де мешкає?

— Тих дрібниць не знаю.

ПІД УВАГУ ХОРИМ І ТЕРПЛЯЧИМ

Якщо терпите на тяжку простуду, кашель, дихавницю, ревматизм, сніжатику, болі в костях, катар шлунка, нестерпність, болі під грудьми, (жінки на внутрішній недуги), хоробі шкіри або ріжні свербіжкі, хоробі св. Валентія, звихнення, потовчнення й т. і. не можете пайти поміч, не тратьте пади!

Просимо прийти до нас. Маємо 18-літню практику й помогли тисячам хорих і терплячих нашим зільним купелями, на котрі даємо повну гарантію, а в разі якби Вам не помогло, звертаємо гроші. Просимо зголоситися до нас. Порада даром. Якщо мешкаєте далеко, то просимо писати й описати свою недугу, а ми вишлемо Вам лік з гарантією, що якщо Вам не поможе, ми звернемо Вам гроші. На жадання зголосимося до Вас безплатно. Ліки посилаємо С. О. Д. Наше бюро відкрите кожного дня від 9. год. рано до 6. год. вечір.

ІОСИФ ІЛІЯ, 522 EAST 6th STREET, NEW YORK, N. Y.

Telephone: ORchard 4-2352

У КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ В АМЕРИЦІ

повинна бути

ПРОПАМ'ЯТНА КНИГА

ВИДАНА З НАГОДИ
СОРОКАЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ
УКРАЇНСЬКОГО
НАРОДНОГО СОЮЗУ

ЦІНА 2 ДОЛЯРИ.

Замовляйте в „Свободі”:

„СВОБОДА”

83 GRAND ST., (P. O. BOX 346), JERSEY CITY, N. J.

Евген Гельтай.

В ОМНІБУСІ

(Діється в Парижі. Автобусова станція біля церкви св. Магдалини. Четверта година пополудні. На небі показується чорна хмаринка, чоловік і жінка, пізнати, що з провинції, ждуть на омнібус. Чоловік уже не молодий, жінка ще зовсім молода. В руці у неї парасоль. Обое входять до омнібуса, однак жінка не зупиняється на пероні, а виходить нагору).

Чоловік: Я гадаю, що краще булоб нам остати вдолі.

Жінка (виходить далі вгору): Ходи-но, ходи. Годі викидати гроші крізь вікно. Тут нагорі заплачено наполовину менше, а омнібус таксамо доведе нас там, де маємо приїхати. (Омнібус починає їхати.)

Чоловік (іде за жінкою): Добре, добре. Та я гадаю, що буде дощ. Побачиш, зараз буде дощ і ми зможемо.

Жінка: Ніколи в світі!

Чоловік: Чи ти не бачиш он тої чорної хмари?

Жінка: Ні. Зрештою ця чорна хмара не йде до нас. Вітер гонить її у протилежному напрямі.

Чоловік: Ти знаєш, що я маю на собі нову загортку. Я не хотів би змокнути.

Жінка: Коли я не боюся за

мій новий капелюх, то ти не потребуєш журитися твоєю загорткою. Я кажу, що дощу не буде. Зрештою, я маю парасоль.

Чоловік: Гарна охорона. Жінка: Ввесь омнібус зглядається на нас.

Чоловік: Легко тобі говорити. Коли твій новий капелюх зникне, я куплю тобі новий. Колиж моя загортка зникне, то ти напевно не купиш мені нової.

Жінка (нервово): Таж вона ще не зникла. Піджди, аж вона зникне. Який ощадний став ти зараз!

Чоловік: Я все був такий.

Жінка: Таж передче хотів ти викидати гроші. Ти хотів заплатити трицять сантимів за одно місце, коли ми таксамо добре сидимо за п'ятнацять сантимів.

Чоловік: Добре, добре, побачимо, який з того буде кінець... (Одна капля паде йому на ніс): А це що?

Жінка: Що з тобою?

Чоловік (споглядає недовірно на небо): Гм, гм, виглядає так, начеб ця хмара заворачула до нас таки.

Жінка: Неможеливо! Вітер гонить її ввесь час у протилежному напрямі.

Чоловік: Це правда, лише

ми на наше нещастя їдемо в тому самому напрямі, з якого виїшла ця хмара. Вона зараз буде нам над головою. (Знову паде йому на ніс капля дощу й нараз пускається дощ). Ось і маємо вже дощ!

Жінка: Справді паде дощ!

Чоловік: А не говорив я?

Жінка: О, він небаром перестане, це лише малий раптовий дощ, не буде довго падати. (Дощ паде чимраз більший).

Чоловік: Що ж ти на це?

Жінка (отворає парасоль): Він зараз перейде.

Чоловік (ховається під парасоль): Мушу признати, що ти маєш знамениті помисли. А я заздалегідь говорив, що буде дощ. Та розуміється, що все мусить бути так, як ти кажеш. Через глухих трицять сантимів тепер можемо перемокнути до костей.

Жінка (вже не така самопевна): Та вже й не паде дощ. (Дощ наче ждає на ці слова, починає ще дужче падати).

Чоловік (чимраз більше нервовий): Ні, це вже занадто.

Жінка: Ради Бога, не кричи так!

Чоловік: Присягаюся тобі, що колиб я був знав це заздалегідь, не оженився був би з тобою.

Жінка: Це кажеш мені після дванадцятилітнього подружжя, коли я тобі принесла в жертву мою молодість і красу.

Чоловік: Спасибі!

Жінка: І коли я ще поду-

маю, що такому чоловікові все була вірна. (Дощ дльє вже наче з відра. Всі гості втікають із горішньої частини омнібуса на діл, лише вони обое остаються).

Чоловік (вже зовсім виведений з рівноваги): Ні й іще раз ні! Так далі годі! Ми мусимо зійти на діл до середини омнібуса. Доплатимо. Доплатимо тих дурних трицять сантимів. (Сходять сходами на діл).

Жінка (іде за ним без спротиву): Як ти хочеш. Та побачиш, що дощ зараз перестане.

Чоловік (грізно): Мовчи! (Починає переговорювати з кондуктором і дає йому трицять сантимів). Для нас обох! (Сідають обое).

Кондуктор: Прошу ще трицять сантимів. По трицять сантимів від особи!

Чоловік: Таж трицять заплатили ми щойно нагорі.

Кондуктор: Я на це нічого не пораду. Тут мусите купити новий білет.

Чоловік: А не можна доплатити до тамтих білетів? Коли, наприклад, подорожний надумався і згорі зійде на діл...

Кондуктор: Так не вільно. Прикро мені дуже, та так не вільно.

Чоловік: Себто ви хочете, щоб ми доплатили ще трицять сантимів?

Жінка: Чи ви хочете нас зруйнувати? Коли ми додали до тих шістьдесять сантимів

і до тих трицять, що ми заплатили нагорі, ще десять сантимів, то вже малиб фякра.

Чоловік: Таж самособою, по нас пізнати, що ми з провинції.

Кондуктор (нетерпляче): Отже платите, чи ні?

Чоловік (платить); до жінки): Бачиш, це завдячуємо твоїй надмірній ощадності. Колиб ти відразу була згодилася на мою думку, то ми булиб заощадили трицять сантимів і в додатку булиб не змогли.

Жінка: Та що ми вже змогли, то шкода було, що крім того викидати шістьдесять сантимів. Зрештою і так зараз перестане падати дощ.

Чоловік: Ні.

Жінка: Перестане!

Чоловік: Ні, ні. Кажу, що ні!

Жінка: Скажи мені радше зовсім щиро, що хочеш розвестися зі мною. (Дощ дійсно перестав падати).

Чоловік (мочить): Жінка (з тріумфом): А не казала я?

Чоловік (здвигав плечима): Колись мусить перестати чей-же падати.

Жінка: Однак не так відразу. Я зараз казала, що то лише малий раптовий дощ. Ти, самособою, не вірив мені та не хотів підждати навіть дві хвилини.

Чоловік: Хто тут завинив? Лише те, ми відразу повинні були тут остатися!

Жінка: Ми повинні були остатися нагорі. (Сонце знову світить).

Чоловік: Щоби ще більше змокнути! А тут на долі холодно. Все таке вохке.

Жінка: Певно, тепер булоб добре сидіти нагорі та вигрибати до сонця. Та ласкаво му панові це не досить попанськи. Тепер мусимо мерзнути тут на долі. (Сонце чимраз сильніше припикає).

Чоловік (після короткої мовчанки): Та коли так дуже хочеш, то можемо вийти нагору.

Жінка: Ні. Тепер я вже не рушаю ні на крок. Іще треба мені набавитися сухіт легенів, тоді вже жалуватимеш.

Чоловік (використовує нагоду): Коли ти не хочеш, то останься тут. Я йду нагору. (Знову йде східцями вгору).

Жінка (роздумує): Іде за ним): Ах, так легко ти мене позбудишся! (Сідає поруч з ним і тепер обое втішаються соннішим світлом).

Кондуктор: Прошу платити.

Чоловік (зривається): Що? Вже знову? Таж я щойно заплатив!

Кондуктор: Однак ви вийшли.

Чоловік: Алеж бо я заплатив і на долі.

Кондуктор: Так, однак ви знову вийшли нагору.

Чоловік (платить скреготучи зубами): Ах, який, ви ще раз вчепилися мене! (До жін-

ки). А всьому винна ти. Колиб ти не була така самолюбна, ми булиб заощадили шістьдесять сантимів!

Жінка: А колиб ти не був який легкодущий, то ми булиб заощадили дев'яност. Числа говорять.

Чоловік: Я? Ні, це вже занадто! Через тебе викинув я одного франка та двіцять сантимів. Не лідемо сьогодні до театру й кінеці.

Жінка: Про мене. Можемо навіть вертатися до дому. (Омнібус зупиняється).

Чоловік: Де ми тепер?

Кондуктор: На площі Бастилі.

Чоловік: На площі Бастилі? Таж ми зовсім не хотіли їхати туди!

Жінка: Певно. Ти мусів всісти в інший віз. Тепер можемо комедію починати наново.

Кондуктор: Це ще ніяке велике нещастя. Тим самим во зом можемо знову поїхати назад.

Чоловік: Тим самим возом? (Поглядає недовірно на небо, на якому знову з'являється чорна хмаринка). Ні, ні, спасибі. Візьму радше фякра.

До жінки): Завтра також не лідемо до театру!

— То-ви кажете, що ви цілком немусикальній, а ваша жінка грає на фотеліній? Як же ви зноситеся?

— Дуже добре! Зле булоб, як би я був музикальній.

3 УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Шатро, чи палата?

Знову про Народний дім у Нью-Йорку. Як ми почали будувати його в 1915 р., мало хто докладно знав, що це має бути отой Народний Дім. Вміряли про якусь громадську українську хату. Як уже „підвели під дах“, показалося, що це шатро в буквальному значенні слова. Два стовпи по середині, нема навіть плянів на сцену, а про конечні угодження, як: про гардероб для гостей, про культуру уборно для жінок та мужчин мало хто думав. Аж час показав, що це таке Народний Дім, для яких цілей має служити і як його вести.

Двадцять п'ять літ минає від того часу. Тепер уже мріють про величаву будівлю, щось у роді палати, але знову ясно не подають плянів, на що ця палата має служити. Як довголітній голова Народного Дому, зв'язаний з будинком при Іст Шестій вулиці, я особисто на своїй шкідливості усього та безплановості і боюся, що тепер вона може знову повторитися. Знову люди будуть говорити про будівлю, а занедають саму установу Народного Дому.

Під сьогоднішню пору різномірні українські товариства потребують не Народного Дому, а властиво вигідної салі на балі й забави, а ці забави служать знову на те, щоб розпродати білети, продати бага-

то пива і в той спосіб збільшити товариську касу на виплату бенефітів. Як товариство не заробить, то воно жадає знизити ціни за салю. Деякі товариства потребують меншої салі на місячні мітинги, деякі організації улажують кілька разів до року величаві маніфестації в роді концертів, чи масових зібрань, а ще дехто пригадує собі часи театральних вистав і пробає їх відновити. Так фактично виглядають сьогодні потреби української ньюйорської громади. В додатку говориться часто, наче для моди, про потребу вигідного приміщення для молоді, але на що це приміщення, ясно не кажуть. Говорять про плавальні, про гімнастику і т. п. спорти, але назагал мало спроб, щоб наше громадянство відчувало потребу дати приміщення молоді для зазначених цілей.

Отже знову виходить, що потрібне якесь „шатро“. А як дехто мріє про величаву палату, то яким цілям вона має служити і чому вона має стояти при головній вулиці?

Коли ми справді мріємо про Народний Дім, як культурний осередок нашого життя, то нам треба наперед знати, яке те життя має бути. Чи літературні та наукові лекції? Чи читальня? Чи українська бібліотека, архів та музей з пам'ятками місцевого українського життя? Чи може яка школа? Чи може театр? Може хоч лекції музики, співу, танців і всього того, що входить в обсяг народного мистецтва?

Все те треба нам наперед знати, заки рішимо про місце

будови Народного Дому та про скільки грошей, потрібних на його розбудову. Кожна із зазначених діяльностей, а зокрема популярний театр, що вже у нас прийняв, потребує спеціального вкладу грошей, щоб існувати. А то, бувало, поставили ми будинок Народного Дому і аж опісля зажадали мати в ньому все: театр, школу, наукові виклади, забавовий клуб, руханку, подитичне життя, навіть видавництво... Але хто то мав про це все подбати, за які гроші і де це примістити, то мало хто розумів. Поставили мури за позичені гроші, а не дали навіть грошей на людину, щоб домом завідувала. Потім дивувалися, чому Народний Дім не є справді Народним Домом, чому та заводять коршуму, чому шукають зарібок, чому то не стає грошей на адміністрацію. А як раз і другий будинок мусів іти на ліквідацію, то що легше, як оттак собі, без застанови, розпустити по голодоску: „Там покрали гроші!“ А там не гроші, а довгі були!

Тому, панове ньюйорська громадо: Як ви справді хочете Народного Дому, і то ще в палаті, то зрозумійте: Всі замисли потребують підтримки духовної солідарності, а вкупі з тим грошей, і то не одноразово, а постійно. Одна куртина чи декорация на сцену може коштувати стільки, скільки улаштування одного весілля в родині, а одна партитура для опери коштує не менше як цілоденний харч однієї родини. А де видатки на розписання ролі в оркестрації, чим оплатити артистів, музик, світляні ефекти на сцені, скільки коштує хочби зміна декораций у часі вистав і т. д.?

Від вирішення таких і подібних питань залежатиме кошт будови і вибір площі під будову Народного Дому. Як це має бути справді Народний Дім, то хай увесь український загаль почувается до обов'язку його постійно підтримувати і про нього дбати так, як добрий батько дбає про свої діти.

Василь Лазута.

ЧИ ПЛАКАТИ, ЧИ РАДІТИ?

Чи плакати, чи радіти
Нам, сестри і брати,
Що воскресло в знов зажерло
Наше Закарпаття.

Не плакати й не радіти,
Треба зрозуміти:
Не поляли дармо в бою
Закарпатські діти.

Впали в бою і ще кровю
Світу доказали,
Що там живуть українці,
Але не мадяри.

Я записав їх світ широкий
В історію свою:
Впали смертю, але в славі
В закарпатській бою.

То ж не плачмо,
А скріпімо вірою твердою:
Ще підемо ще сто разів
До бою за волю!

М. Григорєв.

ДВІЧІ МОЛОДШІ.

У ньюйорським аристократичним товаристві викликала здивування Гелен Гвітні Бурн, 26 літ, котра 6 літ тому виїхала до Голівуду, щоб бути акторкою, а тепер у Локует Велі, Лонг Айленд, виїхала заміж за Стантона Гріфіса, 52 роки, що є головою компанії Парамант.

НАЙКРАЩІЙ УКРАЇНСЬКИЙ ГОТЕЛЬ

ПО ДОРОЗІ НА СВИТОВУ
ВИСТАВУ В НЬО ЙОРКУ
не поминіть вступити на обід,
вечеру або переночувати
У TANNERSVILLE INN
У TANNERSVILLE, PA.
У ПЕНСІЛВАНІЙСЬКИХ ГОРАХ
ВОКОЛО
при руті „Бос“ Грейтланд і Марс.
Смачні страви домашнього варіння.
Вигідні кімнати, подорожні або потяжнево. — Приступні ціни.
Власник українець М. МАСЛЯК.

ЯК ПРИЙШЛО ДО ВИРІШАЛЬНОГО ПОВСТАННЯ ПРОТИ ПОЛЬЩІ ЗА БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

Відомий український історичний повістяр
АНДРІЙ ЧАЙКОВСЬКИЙ
малює що цікаву добу
В СВОЇЙ ПОВІСТІ ПІД ЗАГОЛОВКОМ

ПЕРЕД ЗРИВОМ

Повість починається віданням 14-літнього Богдана Хмельницького, сина Михайла Хмельницького, сотника чигиринського полку реєстрових козаків, до езуїтського ліцею у Львові, та доведена до моменту, коли нелюдський сусід-лях розбив сімю й родинне життя Богдана Хмельницького й коли Хмельницький рішається шукати помсти за свої особисті кривди, направляючи кривди ворогів супроти всього українського народу. Читач пізнає всі визначні дієві особи, що грали чільну роллю у великих переворотках тих часів, що остаточно змінили зовсім історію східної Європи.

3 портретом автора й передмовою.

ЦІНА 50 ЦЕНТІВ.

Замовляйте:
"СВОБОДА"
81-83 GRAND ST. (P. O. Box 346) JERSEY CITY, N. J.

ДЛЯ МАСОВОГО ПОШИРЕННЯ

Накладом Українського Національного Об'єднання Канади вийшли:

по українськи:

М. ПОГОРЕЦЬКИЙ:

"ДЕМОКРАТИЗМ" СТАЛІНА

Брошура на 32 сторінки з 7 карикатурами за-
рає маску демократизму з більшовицької
диктатури в Москві та її прислужників до
всему світу 5 центів

по англійськи:

THE UKRAINIAN CAUSE

Брошура складається з 3 частин: 1) радіової промови, котру проф. Г. В. Симпсон за сакатунського університету виголосив дня 3. січня 1939. року, а в котрій він підкреслює, чому українська національна справа стала певним питанням сучасної Європи; 2) карти етнграфічної України, з поданням займанщин; 3) Радіової промови Василя Свистуна, українського діяча в Канаді, про домагання українців. Промова була виголошена заходами Канадійського Інституту для Міждержавних Справ дня 15. січня 1939. 16 сторін 5 центів

При замовленні більшої кількості відповідна знижка.

Шліть замовлення до:

"СВОБОДА"

P. O. Box 346 Jersey City, N. J.

ТАРЗАН І СЛОНОЛЮДИ

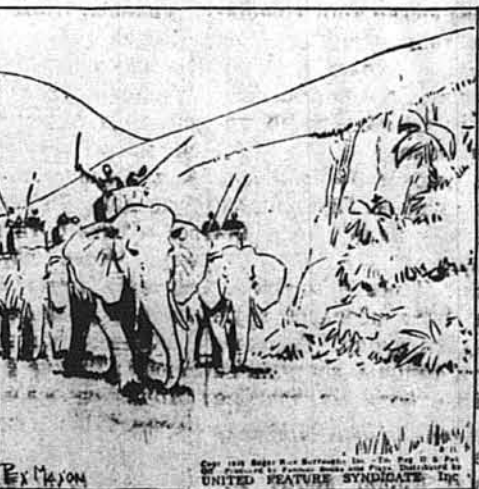
В той час як Спайк і Трол валились закріпавлені на землі, зчеплені у боротьбі немов когути, Гонфалю спокійно ждала приходу диких воїнів. Вони вже були ось ось біля неї. Вона вже легко могла запримити не лише львів, але навіть обличчя воєв'я і їх динне убрання та зброю.

Льви грізно встромили свої очі в Гонфалю, немов очікуючи нового корму. Грізно дивились на неї і воїни. Та втім один воїн задержав другого і з заклопотаним виглядом вказав йому щось на обрії. Воїн дивився короткий час і по хвилині застанови дали приказ своїм воїкам утікати; та кож самі пустились до втечі.

Це сталося так нагло і так несподівано, що Гонфалю аж остовніла. Дивно виглядала та група воєв'я, що недавно так певно себе зближалась до неї, а тепер без тям втікала. Гонфалю звернула тепер свої очі в тім напрямку, в якому показував один воїн другому якусь загадкову небезпеку.

Так, звідтам справді надходила небезпека: надходила череда біля сотки слонів. А на слонах сиділи якісь люди з озброєм в руках. Ці слонолоди, побачивши втечу воїнів, пустились за ними. Але малий гурт із них, десь коло десяти слонів, відколовсь і пустився до Гонфалі.

Теорія умовності.

Синок: Тату, чи сто долярів це багато, чи мало?
— Це залежить, мій синку, від того, чи я маю їх заробити, чи мама видати.

В потязі.

Кондуктор: Пані, чому ваш синок курить? Чей же тат написано, що курити не можна.
Мати: Він ще не вміє четати.

Великий учений і дворянин.

Славний учений географ і бібліотекар царської бібліотеки у Відні, Дуваль, був дуже скромний. Коли одного разу запитав його царський прибічник, щоби пояснити якусь трудну наукову kwestію, цей відповів:

— На жаль, не знаюся на тих справах.

— Як же, — обурився царський прибічник, — таж цар вам за те платить!

— Перепрошую, — відповів Дуваль, — цар платить мені за те, що я знаю, а колиб хотів мені платити за те, чого я не знаю, не вистало б йому всіх багатств Австрії.

Бузьки.

Два жидки вибравалися на прохід за місто.

— Уї! — кричить радісно перший. — Дивися, яка ладна весна! Навіть бузьки вже потребували прилетіти!

— Ну, а звідки ти про це знаєш? — питає другий. — Хіба ти вже видів ті бузьки?
— Ні-и... Видіти, я їх не видів, — відповідає перший, — але чув, як вони... кукали.

Гарна перспектива.

Один еспанець-рубача визвав когось на двобій. Рішили зустрітись без свідків і тому змовилися, що раннім-ранком чергового дня відуть разом в околицю. Один з них купує „ретурку“, другий звичайний білет.

— Шож ви, пане, думаєте вже більше не вертатися? Я все в таких випадках купую „ретурку“.

— Мені шкода грошей. Я приязнь вертатися на „ретурку“ свого противника.

Діалог.

— Ви зле виглядаєте. Що вам бракує?

— Бити може, бо я вчора зів при яйця, і зле почуваяся.

— То ваш жолудок є немов когут.

— Чому як когут?

— Бо не вносить яєць.

ВЗОРІ КАНВА, ВИТКИ ДИ ВИШИВАННЯ Д. М. С. І СТЕМБЛОВА ІН. ВІНН.
UKRAINIAN BAZAAR
170 E. 4th ST., NEW YORK, N. Y.

ФАРМ
НА
ПРОДАЖ

НА ПРОДАЖ
ВЕЛИКА ФАРМА З ІНВЕНТАРЕМ
у степі Нью Джерсі. Ціна \$12,000.00.
По інформації пишуть:
B. RAWLYK,
R. F. D. Box 229, Pittstown, N. J.
ДО ВИНАЙМУ НА СТАЛО.
Кімната пригодно улагоджена, гарний
город, для старшого чоловіка або
жінок при українській родині. Про-
шу аголошуватися на адресу: 167-9
A. EVASKO,
Mt. Kemble Ave., Morristown, N. J.
або телефон: Bernardsville, N. J., 461-M

Д-Р С. ЧЕРНОВ
● Гострі й хронічні недуги чоло-
віків і жінок — Шкіра й кров.
● Аналіз крові для подружжого со-
дотв.
223 SECOND AVE., cor. 14th ST.,
NEW YORK CITY, Room 14.
Gramercy 7-7697
Офісний години: 10-8; неділя 11-2
Жінка-доктор до обслугову.
X & Флюороскоп.

Д-Р ЮРІЙ АНДРЕЙКО
УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР,
ХІРУРГ І АКУШЕР
321 E. 18th STREET,
between 1st and 2nd Avenues,
NEW YORK, N. Y.
TJ. GRAMERCY 5-2410.
Урадові години: рано від 10 до
12. Вечір від 6 до 8, а в неділю
рано від 10 до 12.

ЗАНЕДБАНИ ХРОНІЧНІ НЕДУГИ
додають до безпротипного терпіння.
Аналіз крові, луги „Екс“,
аналіз сечі, медична екзамінація
НО НИЗЬКІЙ ЦІНІ
завершують, удаючи діагнозу.
Ревматичні стани, „Гей фібер“, астма,
клопотливі відходоїв кишків, пікура,
залоз і широк лікується модерними
способами. — ПОРАДА ДАРОМ.
DR. DERUNA
128 East 86th St., New York City.
Кожного дня від 10-2 год.
і від 4-9. У неділю від 10-2.
Особи жадання для жінок.

МИРОН ЛИТВИН
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
без ріжниць, як далеко поза
Нью-Йорком. Вразі потреби теле-
фонуйте до нас. Обслуговує швидко
і дешево. — Офіс:
383 MORRIS AVENUE,
cor. Springfield Ave.,
NEWARK, N. J.
Phone: Essex 1-5347

ІВАН БУНЬКО
Новий Український Удербейкер
заряджує погребам по ціні так
низькій, як \$150. Обслуговує
найкраще.
JOHN BUNCO
Licensed Undertaker & Embalmer
437 E. 5th ST., NEW YORK CITY.
Dignified funerals as low as \$150.
Telephone: GRamercy 7-7661.

МЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
ЗАНІМАЄСЬ ПОХОРОНАМИ
В BRONX, BROOKLYN, NEW
YORK І ОКОЛИЦЯХ
129 E. 7th STREET,
NEW YORK, N. Y.
Tel.: Orchard 4-2568
BRANCH OFFICE & CHAPEL:
707 PROSPECT AVENUE,
(cor. E. 155 St.), BRONX, N. Y.
Tel. Melrose 5-6577